

Topaç, annesi Melek ve babası Yiğit

1. Bölüm

Topaç, aynı senin gibi bir çocuk. Tamam, fotoğrafına bakınca onu kendine pek benzetememiş olabilirsin. Kafasının yusyuvarlak olması, konuşurken sürekli etrafına bakması, sesinin kuyruğu çekmeceye sıkışmış kedi yavrusu gibi çıkması onun suçu değil. Bunlar küçük ayrıntılar. Tıpkı, domatesli makarnayı sevmesi gibi. Eminim domatesli makarnayı sen de seviyorsundur. Ya da en azından, etrafında domatesli makarnaya hayır diyemeyen dört beş çocuk vardır.

Topaç'ın annesi Melek. Pek benzemediklerinin farkındayım. İlla annemize benzeyeceğiz diye bir kural yok sonuçta.

Melek, muhasebeci. Yani sürekli toplama, çıkarma, bölme, çarpma falan yapıyor. Bugüne kadar hiçbir muhasebecinin yanına gidip de ne yaptığını izlemedim aslında. Ama herhalde öyle yapıyorlardır. Atları yeşile boyayan veya mandolinle Ali Baba'nın çiftliğini çalan muhasebecilerin olduğunu sanmıyorum. Gerçi bahçesindeki bütün domateslerin üzerine yedi cücelerin isimlerini yazan bir

doktor hatırlıyorum. Ancak bunun mesleğiyle alakalı olmadığı kesin. Benden sana tavsiye, adı Hapşırık olan hiçbir domatesi yeme. Gerçekten.

Matematikle uğraşan birinin unutkan olması mümkün mü? İnan bana mümkün. Topaç'ın annesi Melek, sadece dün akşam ne yediğini değil, yemek yediği sırada tabağa bakarken bile ne yediğini unutabilir. Bir keresinde süte süt dendiğini unutmuş ve market görevlisine “Hani siyah beyaz, kocaman hayvanların memelerini çekeştirdiğimizde çıkan pamuk rengi şeyler nerede?” diye sormuştu. Evet, o an sütün ne renk olduğunu da unutmuştu. (Ayrıca tüm inekler siyah beyaz değildir.) Market görevlisinin Melek'i önce pamuk, sonra sutyen reyonlarına yönlendirmesi, çocuğun saf olduğunu göstermiyor. Ben işin içine dolmalık biber reyonunun bile gireceğinden korkmuşum.

Bu kadar unutkan bir kadını muhasebeci olarak iş alan şirketin batacağını mı düşündün? Hiç düşünme. Çünkü Melek, işinde zehir gibidir. Onu muhasebeci masasına oturturken, şirketin iflasını ilan etmesine şu kadarcık kalmıştı. (Baş ve işaret parmaklarımı birbirine yarım santim yaklaştırıp sayfaya doğru uzattım. Şu kadarcığın ne kadarcık olduğunu göstermek benim görevim. Göremiyorsan, suç bende değil. Henüz yazarın sayfaların arasından fırlayıp baş ve işaret parmaklarını okura gösterebildiği kitaplar basmıyorlar.)

Melek şirketin bütün hesaplarını elden geçirdi, tam üç gece uyumadı ve sonunda yapılan hatayı buldu. Şirket de batmaktan kurtuldu. Çalışanlar, üzerinde ‘*Melek Hanım, sayenizde bat*’ yazan pastayı afiyetle yerken -‘sayenizde batmaktan kurtulduk, çok teşekkürler’ yazacaklardı, ama

pasta yetmedi- Melek'in "Melek kim?" diye sorması bile keyiflerini kaçırmadı. Sen de böyle bir muhasebecin olsun istemez miydin?

Topaç'ın babası Yiğit. Az önceki fotoğrafta gördüğün gibi babamıza benzeyeceğiz diye bir kural da yok. Topaç ne kadar yuvarlaksa, annesiyle babası o kadar sivri. Topaç'la babası yan yana durduğunda domatesle biber, daireyle dikdörtgen, Edi ile BÜDÜ gibi oluyolar.

Yiğit avukat. Neyse ki karısı gibi unutkan değil. Hayattaki tek amacı, oğlunun yanlış bir şeyler yapmasını engellemek. Oysa çocuklar çoğu zaman doğruları, yanlış şeyler yaptıktan sonra öğrenir. Mesela annen sana "Yolda bir hipopotam görürsen sakın üzerine basma," derse, bunun sebebini anlamayabilirsin. Sonra yolda bir hipopotam görüp üzerine basarsın, hayvan sana doğru dönüp "HOVAAAYNNKKKK!" der. (Evet, kesinlikle öyle der.) Ve bir daha asla, yolda gördüğün hipopotamların üzerine basmazsın.

Yiğit, oğlunun beladan uzak durması için, ona kendi çocukluğundan ibret verici hikâyeler anlatmayı seviyor. Peki çocukluğunda, Topaç'ın şimdi yaşadıklarıyla benzer hiçbir şey olmaması onu durduruyor mu dersin? Asla! O, örneklerini kendi uydurmasını bilen, örnek bir baba.

Mesela geçen gün, Topaç yüksek sesle müzik dinledi. Yarım saat sonra kulaklıklarını çıkardığında, sanki östaki borusunun içinde uğuldayan küçük filler geziniyordu. (Bu cümleyi neresinden tutarsan tut, mantıklı bir yanını bulamazsın. Küçük filler olsaydı bile, östaki borusunun içinde gezmekten daha önemli işler yaparlardı. Mesela

tavan boyamak ya da ıspanak pişirmek gibi.) Yiğit, oğlunun minik kulaklarının zarar görmesinden korktu. (Topaç'ın kocaman yuvarlak kafasının etrafında, iki minik kulağı var. Öyle ki yakından bakmazsanız onları fark etmezsiniz bile.) Ve babayla oğulun arasında şöyle bir konuşma geçti:

“Ben çocukken mp3 çalarım la yüksek sesli müzik dinlediğimde babam ne derdi, biliyor musun?”

“Hemen o mp3 çaları geldiği yere gönder; çünkü henüz icat edilmedi?”

“Ayrıntılara takılma Topaç. Şurada önemli bir şey anlatmaya çalışıyorum. Babam bana uzun süre yüksek sesle müzik dinlersem, diz kapağımın içine bir at ailesinin yerleşeceğini söylerdi. Sonunda ne oldu dersin?”

“Diz kapağının içine at ailesi mi yerleşti?”

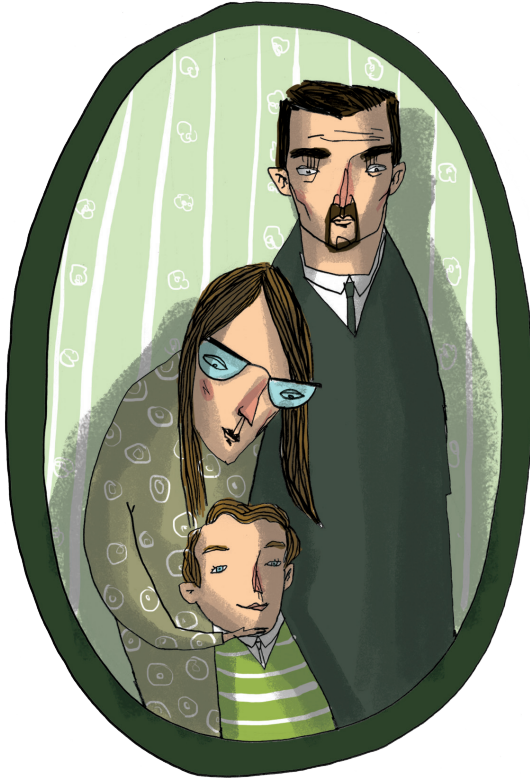
“Hayır. Çünkü yüksek sesle müzik dinlemeyi bıraktım. Alçak sesle dinledim.”

Topaç, tüm bunları babasının uydurduğunu biliyordu. Ama yine de onu dinlemek zorundaydı. Çünkü dedesi babasına, söz dinlemeyen çocukların sağ ayak işaret parmaklarının bisiklete binmeye başlayacağını söylemişti. Sol ayak yüzük parmağı olsa neyse de, kimse sağ ayak işaret parmağının bisiklete binmesini istemez.

Annemize ya da babamıza benzeyeceğiz diye bir kural yok demiştim. Topaç da bunu biliyormuş herhalde; gitmiş anneannesine benzemiş. Topaç biraz daha büyüyüp bıyıkları çıkmaya başladığında, anneannesinin kopyası olacak.

Topaç'ın en iyi arkadaşının adı Can. O sivri zekâsıyla bugüne kadar üç öğretmeni, iki doktoru, bir manavı ve beş su samurunu delirmenin eşiğine getirdi. (Sonuncudan

emin değilim: Su samurları akılı başında hayvanlardır.) Annesiyle babası onun dñyanın en akıllı, en başarılı, en hızlı koşan, en iyi şarkı söyleyen, en gñzel samba yapan, en gñr bıyıklı, çarpım tablosunu gñzñ kapalı en çabuk sayan çocuğu olmasını istiyor. Oysa bñtñn çocukların çarpım tablosunu gñzñ kapalı sayabileceğinden haberleri yok. (Burada ‘gñzñ kapalı’yı ‘kolayca’ anlamında kullanmadım. Yani gñzleri kapalı olarak. Hatta bence çarpım tablosu tek ayak ÷zerinde ya da banyo yaparken bile sayılabilir.)

Can ve ailesi

Annesiyle babasının Can'dan beklentisi o kadar yüksek ki, ona sürekli garip garip dersler aldırıyorlar. Bence sekiz yaşındaki hiçbir oğlan çocuğunun zarafet dersine ihtiyacı yoktur. Yaşıtları ağızlarına aldığı sütü kulaklarından fışkırtmaya çalışırken, Can bunu firfırlı peçetenin üzerine konulmuş bir bardak sütle mi deneyecek? Ya da en yüksek sesle geçirme yarışması yaparlarken, önceden kibarca özür mü dileyecek? (Sakın ağzına aldığın sütü kulaklarından fışkırtmaya falan kalkma. Öyle bir şey yok. Ayrıca bütün sekiz yaşındaki oğlanların bir araya geldiğinde geçirme yarışması yaptığını da iddia etmiyorum. Ama yaptıklarında epey seyirci topluyorlar. Hele ki geçirerek alfabeyi sayabilenler... Can zarafet dersine gitmeseydi, eminim ailesi onun geçirirken alfabeyi en güzel sayan çocuk olmasını isterdi.)

Can'ın annesiyle babası oğullarının mükemmel yetişmesi gerektiğine o kadar inanıyor ki, çocuğu düzenli olarak Psikolog Nadir Oynak'a götürüyorlar. Soyadından mıdır bilmem, bu adam bende hiç güven uyandırmıyor. Birkaç kez gitmişliğim var. Bir önceki yaşamımda pancar olduğum için pembe leylekleri çok sevdiğimi söylemiş, haftada üç gün çam ağaçlarıyla Fransızca konuşmamı önermişti. Belki haklıdır, bilmiyorum.

Can'ın annesi Aysel, dekoratör. Yani evinize gelip “Şu-
raya bir koltuk takımı koyalım, bu tabloyu kaldırıyoruz,
perdeler yeşil olacak; ayrıca salon kapısını söküyoruz,” di-
yen kişi. Aysel eve iş getirmedeği için, onlarda böyle cüm-
leleri kayınvalidesi kuruyor.

Aysel oğlunun, tüm çocuklardan daha akıllı, daha zeki,
daha güzel sesli, daha simetrik burun delikli, daha az

kepçe kulaklı olduğunu görmeden kendini iyi hissetmez. Ona göre, dünyada sadece bir tane ‘en muhteşem’ çocuğa yer var.

Can’ın babası Murat, cildiyeci. (Bu da, deri doktoru anlamına geliyor.) Adam o kadar asık suratlı ki, insan bazen onun cildiyeci değil, ‘ciddiyeci’ olduğunu sanıyor. (Tamam, ‘ciddiyeci’ diye bir şey yok. Ama olsaydı, Can’ın babası profesörlüğü kimseye kaptırmazdı.) Murat da oğlunun mükemmel yetişmesini istiyor. Karı koca, psikolog Nadir Oynak’ın önerilerini harfiyen uyguluyorlar. Can ise, ortasından ‘çat’ diye çatlamak üzere. Ya da ‘bof’ diye boflamak, ‘dibik’ diye dibikleme... İsteddiğini seç. Çocuğun çok fazla sıkıldığını anlatmaya çalışıyorum.

İşte Topaçların yan komşusu Lamia Hanım. Üç köpeğiyle birlikte yaşıyor ve evinde çok fazla eşya var. Evinde çok fazla eşya olup yalnız yaşayan yaşlı kadınlar kadar, evinde çok fazla eşya olup üç köpekle ya da otuz beş kediyle yaşayan kadınlar da çocuklara bazen ürkütücü gelir. Topaç da Lamia Hanım’dan, daha doğrusu onun evinden biraz çekiniyor. Oraya annesiyle birlikte sadece bir kere gitti ve tek başına bir kadının bu kadar çok dolaba, çekmeceye ve sandığa ihtiyacı olmadığını düşünüyor. Tüm bu kapalı yerlerin içinde ne olduğunu bilmemek gerçekten hoş değil. (Belki Lamia Hanım

